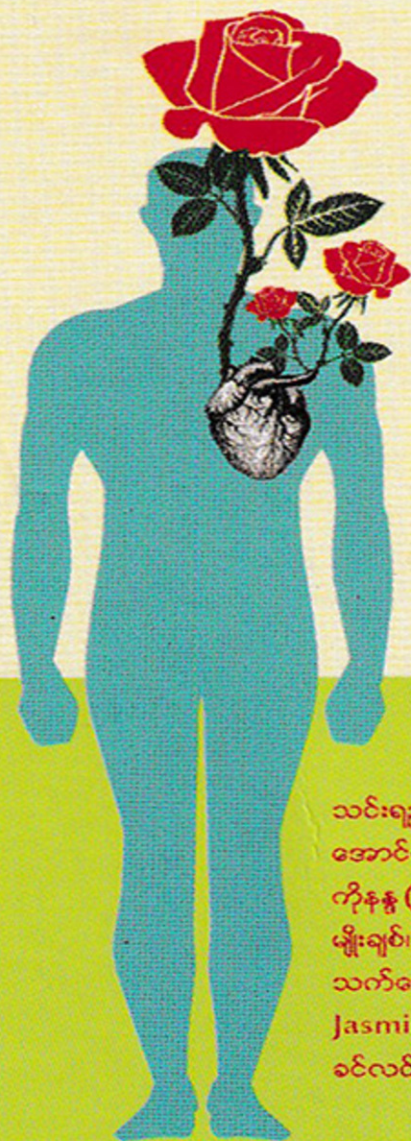

လူငယ် နိုင်ငံတော်

သင်းရည်လွင်၊ တိုးနှောင်ပိုး၊ ကေလော်ပိုး၊
အောင်ကျော်ဆွေ၊ ဟိန်းစွေရှိုင်း၊ ငြိမ်းအေး (မုဆိုးချုံ)၊
ကိုနန္ဒ (ဝါးခယ်မ)၊ ကြယ်တာရာဝင်း၊ ဒီဒေးသစ်၊
မျိုးချစ်၊ ကိုငြိမ်းမှန်၊ ဟိန်းလော်ထက်၊
သက်ဝေနှင်း (အောင်လံ)၊ ရွှေပိုးအိမ် (ပဲခူး)၊
Jasmine၊ မိလူဝေး၊ မအေးနွေး (မကွေး)၊
ခင်လင်း (ကနောင်)၊ သက်မွန် (လေးမျက်နှာ)၊ လေပြေဦး

သင်းရည်လွင်၊ တိုးနှောင်မိုး၊ ကေဇော်မိုး၊
အောင်ကျော်ဆွေ၊ ဟိန်းနွေရှိုင်း၊ ငြိမ်းအေး (မုဆိုးခြံ)
ကိုနနွ (ဝါးခယ်မ)၊ ကြယ်တာရာဝင်း၊ ဒီဒေးသစ်
မျိုးချစ်၊ ကိုငြိမ်းမှန်၊ ဟိန်းဇော်ထက်၊
သက်ဝေနှင်း (အောင်လံ)၊ ရွှေပိုးအိမ် (ပဲခူး)၊
Jasmine၊ မိလူသွေး၊ မအေးနွေး (မကွေး)၊
ခင်လင်း (ကနောင်)၊ သက်မွန် (လေးမျက်နှာ)၊ လေပြေဦး

လူငယ်နိုင်ငံတော်အတွက်...
ဆရာ ဆောင်းဝင်းလတ်၏
အမှာ စကား

သင်္ဂဟတရားကို စိတ်နှလုံးသားမှာ ထားတတ်ရင် လူ့ဘဝဟာ နေပျော်ပါတယ်။ သင်္ဂဟတရားဆိုတာ ကျင့်ဝတ်တစ်ခုပါပဲ။ လူ လူချင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတဲ့ အခါ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုရတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မရတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သင်္ဂဟတရားဆိုတဲ့ ကျင့်ဝတ်ကိုနှလုံးသွင်းနိုင်ရင် ဘဝအတွက်အကျိုးရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင် တွေ့နေရတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ အဆင်ပြေနေကြတာ၊ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် စားသောက်နေထိုင်ကြရတာကို မြင်ရင် ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိပါတယ်။

အဲဒီလို ဝမ်းသာမိတာက မုဒိတာပါပဲ။ မုဒိတာစိတ်မှာ ချမ်းသာမှုတွေ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးမှုတွေ ပါဝင် နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် မုဒိတာစိတ်နဲ့ အမြဲနေထိုင်နိုင်အောင် ငယ်စဉ်ကတည်းကစပြီး ဒီနေ့အထိကြိုးစားနေတဲ့ ဟာဒယနှလုံးအိမ်ထဲမှာ တည်ငြိမ်ပြီး သန့်စင်တဲ့ သွေးကောင်းသွေးသန့်တွေ ပြည့်ဝနေလို့ ထင်ပါရဲ့ ။ ဘဝမှာ ဆင်းရဲနေပေမယ့်လည်း ကျွန်

တော့စိတ်ဟာ အမြဲကြည်လင်နေခဲ့ပါတယ်။ ပျော်ပျော်နေတတ်ခဲ့ပါတယ်။

မုဒိတာစိတ်ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် နှောင့်ယှက်တတ်တဲ့ စိတ်မျိုးပေါ်ပေါက်မလာအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲ သတိထားပါတယ်။

အဲဒီစိတ်ကတော့ ဣဿာစိတ်ပါပဲ။ သူတပါး အောင်မြင်ပျော်ရွှင် ချမ်းသာနေတာကို မနာလိုတာ မရှူစိမ့် တာဟာ ဣဿာစိတ်ပါပဲ။ ဣဿာစိတ်ကို ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင်မထားနိုင်ရင်၊ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းမနေနိုင်ရင် တော့ မုဒိတာစိတ်ဟာ ကိုယ့်ရင်ထဲနှလုံးသားထဲကို ရောက်လာမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ မနာလို မရှူစိမ့်တတ်တဲ့ ဣဿာစိတ်ဟာ ဒီအဖေ၊ ဒီအမေက မွေးထားတဲ့ မောင်နှမအချင်းချင်းမှာ ပိုပြီးရှိတတ်ပါသေးတယ်။

တော်တော်ဆိုးတဲ့ စိတ်ပါပဲ။ တော်တော် ညစ်ညမ်းတဲ့ စိတ်ပါပဲ။ ဒီလို စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်တွေကို အလွမ်း မိုး ခံထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူရဲ့ နှလုံးအိမ်ကို အဆိပ်သွေးတွေထဲ စိမ်ထား၊ နှစ်ထားသလိုပါပဲ။ ကိုယ့် ထက်သာတာကို မနာလိုတတ်တဲ့ အတွက် စိတ်ဟာအမြဲတမ်း ညစ်နွမ်းနေမှာ ပါပဲ။

မကောင်းတဲ့ ဣဿာစိတ်ကင်းကွာပြီး မုဒိတာစိတ်ကို မွေးမြူနိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကျင့်ဝတ်ရှိရမှာ ဖြစ် ပါတယ်။ အဲဒီကျင့်ဝတ်က ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ကိုင်ထားရမယ့် သင်္ဂဟတရားပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်ဟာ သူများ တကာကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်ရပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်နဲ့ ထပ်တူလို့ သဘောထားတတ်ရပါလိမ့် မယ်။ တတ်နိုင်သမျှ သူများ တကာအတွက် ကောင်းတာလေးတွေ ဝိုင်းဝန်းကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတာဟာ "အတ္တ သမ္မာ နတ္တတာ" ဆိုတဲ့ သင်္ဂဟတရားတစ်မျိုးပါ

ဘယ်လို သင်္ဂဟတရားတစ်မျိုးလဲဆိုတော့ မကောင်းတဲ့ ဣဿာစိတ် ချိုးနှိမ်ပေးတဲ့ တိုက်ဖျက်ပေးတဲ့ သင်္ဂဟတရားတစ်မျိုးပါပဲ။ အဲဒီတရားကို ကျွန်တော်တို့ အမြဲမပြတ်ကျင့်သုံးနိုင်လေလေ ကျွန်တော့်တို့ ရင်ထဲကို မကောင်းတဲ့ ဣဿာစိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်တွေကို မောင်းထုတ်နိုင်လေလေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဣဿာစိတ်ကို ဖယ်ထုတ် နိုင်မှ မုဒိတာစိတ်ဟာ တည်ငြိမ်နိုင်မှာ ပါ။ ဣဿာစိတ်ကို နှိမ်ကွပ်တားဆီးပေးတဲ့ "အတ္တသမ္မာ နတ္တတာ" တရားကို ကျင့်သုံးရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီကျင့်ဝတ်ကို လိုက်နာရပါလိမ့်မယ်။ လိုရင်းကိုပြောရရင် ဒီကျင့်ဝတ်ကို လိုက်နာတာ ကျင့်သုံးတာဟာ လုပ်ငန်းသဘောအရ ပြောရမယ်ဆိုရင် "သင်္ဂဟ လုပ်ငန်း" ကို မိမိရဲ့ ဘဝအတွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တာပါပဲ။

ဒီလုပ်ငန်းကိုလုပ်လို့ ငွေကြေး၊ ကျေးဇူးအတုံ့အလှည့် ရသလား၊ မရဘူးလား ဆိုတာကို အသာထားပြီး လက်ငင်းအနေနဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ချမ်းသာပျော်ရွှင်စေတဲ့ အလုပ်လို့ ခံယူပါတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် သူများ စိတ် ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် ကိုယ်လည်း စိတ်ထဲမှာ သာယာအေးမြတာပါပဲ။

။

ဒါကြောင့် "သတ္တိသုခ ကာရီ" လို့ ခေါ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းဟာ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ သင်္ဂဟတရားဆိုတဲ့ ကျင့်ဝတ်ကို လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ဘဝရဲ့ ဝမ်းစာရှာဖွေမှုအရ ပိုက်ဆံရတဲ့ အလုပ်အကိုင်တွေကိုလည်း လုပ်ခဲ့သလို၊ အသက်အရွယ်ရ လာပြီဖြစ်တဲ့ အခုလို အချိန်မှာ ပိုက်ဆံမရဘဲ စိတ်ချမ်းသာနိုင်တဲ့ စေတနာ့ဝန်ထမ်း လူမှုရေးလုပ်ငန်းတချို့မှာ လည်း အားရင်အား သလို တတ်နိုင်သမျှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်။ ဒါဟာလ

ည်း "ပရဟိတ သင်္ဂဟတရား" တစ်ခုပါပဲ။

ဒီလိုအတွေးမျိုးတွေ ရလာအောင် ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ဘဝကတည်းက ပြုစုပျိုးထောင် သွန်သင်ဆုံးမ ပေးခဲ့ကြတဲ့ ဟံသာဝတီခရိုင်၊ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ကလေးက အဘိုး၊ အဘွား၊ အဘိုးလေး၊ အဘွားလေး၊ ဘကြီး၊ ဦးလေး၊ ဒေါ်ကြီး၊ ဒေါ်လေးများ နဲ့ ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း အထူးပဲ သတိရမိပါတယ်။ လူကြီးမိဖတွေက ဘယ်လိုပဲ ဘဝလမ်းကြောင်းကောင်းအောင်၊ အတွေးအခေါ်ကောင်းလေးများ ပေးခဲ့ကြပေမယ့် သိလျက်နဲ့ အပျော်အပါး၊ ပေပေတေတေ လေလွင့်စိတ်ထားရင်း အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ ဘဝအကွေ့များ စွာကို ဖြတ် သန်း ကျင်လည်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူငယ်၊ လူလတ်ပိုင်းတုန်းက အချိုးမကျခဲ့တာလေးတွေလည်း ရှိခဲ့ပါသေးတယ်။

ဘဝပေးအသိနဲ့ အရွယ်ဆိုတာရှိလာတဲ့ အချိန်မှာ တော့ အဆိုးတွေထဲက အကောင်းကို ပြန်ပြီး ရှာဖွေရပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြီးတည့်မတ် ယူရပါတယ်။ ကျေးဇူးပြန်ဆပ် ရပါတယ်။ ရှေးက လူကြီးမိဘများ သွန်သင်ဆုံးမ ပဲ့ပင်ခဲ့သမျှအတွက်၊ တည့်မတ်မှန်ကန်တဲ့ ဘဝနေထိုင်မှု ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးနဲ့ နေထိုင်တတ်လာအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြီးကြိုးစားရင်း သူတို့ ကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ရပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါမှာ တော့ ညနေခင်းလမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း အိမ်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိတဲ့ မြစ်ကမ်းခြေဘက်ကို ရောက်သွားတတ်ပါတယ်။ မြစ်ရေပြင်က တသွင်သွင်တငြိမ်ငြိမ် စီးဆင်းနေတယ်။ ကောင်းကင်နဲ့ တိမ်လွှာတွေကလည်း အရောင်အသွေး အတောက်ပဆုံး မြင်နေရတယ်။ ညနေခင်း အိပ်တန်း တက်မယ့် အသိုက်အမြုံဆီကို မပြန်ခင်မှာ ငှက်တွေကလည်း ပျံဝဲနေကြတယ်။ တချို့ငှက်တွေက မြစ်ရေပြ

င်ကို ဖြတ်သန်းပြီး ခပ်နိမ့်နိမ့်လေး ပျံသန်းသွားကြတယ်။

တချို့ငှက်တွေကတော့ မနိမ့်မမြင့် ပျံဝဲနေကြလေရဲ့ ။ တချို့ကတော့
ဟိုးအမြင့်ကြီးမှာ ပျံဝဲလို့ နေကြ ပြန်တယ်။

အမြင့်ဆုံးတိမ်လွှာကြားထဲ ဝဲတတ်တဲ့ ငှက်တွေထဲမှာ သိမ်းငှက်တွေ
လည်း ပါဝင်ပါတယ်။ မြင့်မြင့်မှာ ပျံဝဲတတ်ပေမယ့် အစာရှာဖွေတဲ့ အခါ
မှာ တော့ သိမ်းငှက်ဟာ မြေပြင်ကို ထိုးဆင်းလာတတ်တယ်။ ငယ်ဘဝ
ကျေးလက်ဒေသမှာ နေခဲ့ကတည်းက သူတို့ ကိုကျွန်တော် အကဲခတ်ခဲ့မိ
ဖူးတယ်။ ငှက်တွေထဲမှာ ဆိုရင် သိမ်းငှက် ရဲ့ ထူးခြားချက်က သူတို့ အချ
င်းချင်း ပြဿနာ မဖြစ်တတ်ကြတာပါပဲ။

သိမ်းငှက်တွေမှာ အဖိုထက် အမက ကိုယ်လုံးပိုကြီးတာကို
တွေ့ဖူးပါတယ်။ သစ်ပင်အမြင့်ကြီးပေါ်မှာ သူတို့ ရဲ့ အသိုက် ရှိတတ်တ
ယ်။ ငှက်ကလေးတွေကို သိမ်းငှက်အမက စောင့်ရှောက်တယ်။ သိမ်းငှ
က်အဖိုကတော့ အစာရှာတဲ့ တာဝန်ကိုယူပြီး သိမ်းငှက်အမနဲ့ ငှက်က
လေးတွေ စားဖို့ အသိုက်ရှိတဲ့ နေရာအထိ အစာကို သုတ်ချီ သွားတတ်
တယ်။ တစ်ခါတလေ လယ်ကွင်းတွေထဲက လယ်ကြွက်တွေကို သုတ်ချီ
သွားတယ်။ မြွေကိုတောင် သိမ်းငှက်က ရအောင် ထိုးသုတ်သွားနိုင်ပါတ
ယ်။

ကျွန်တော် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသမှာ နေခဲ့တုန်းက အိမ်မဲမြို့ကိုရောက်
တော့ တောထဲမှာ သားကောင် ရှာဖွေတဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်မင်
ခဲ့ဖူးတယ်။ သူက ငှက်တွေထဲမှာ သိမ်းငှက်ရဲ့ စည်းကမ်းရှိပုံအကြောင်း
ပြောပြပါတယ်။ စည်းကမ်းရှိတဲ့ ငှက်ဖြစ်လို့ သိမ်းငှက်အဖိုဟာ မနက်ဘ
က် အစာရှာထွက်ပြီး အစာရလာတဲ့ အခါမှာ သစ်ပင်ပေါ်ကအသိုက်ကို
ပြန်လာတတ်တယ်။ အသိုက်မှာ သိမ်းငှက်မနဲ့ ငှက်ကလေးတွေ နေပုံထို

င်ပုံကို အကြာကြီး ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ ပါလာတဲ့ အစာကိုကျွေး
တယ်တဲ့ ။ သိမ်းငှက်တွေကိုကြည့်ရင် ရိုင်းတဲ့ ငှက် အမျိုးအစားလို့ ထင်
တတ်ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကိုဖမ်းမိတဲ့ အခါ ယဉ်ပါးအောင်လုပ်ဖို့ အလွယ်ကူဆုံး
ငှက်လို့ သိရတယ်။ သူတို့ ကို ယဉ်ပါး အောင် သင်ပေးပြီး မုဆိုးတွေက
အခြားငှက်တွေကို သူတို့ နဲ့ မျှားယူပြီး ဖမ်းရတာ လွယ်တယ်လို့ ပြောပါ
တယ်။

ရိုင်းစိုင်းတယ်၊ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တယ်လို့ ထင်ရတဲ့ သိမ်းငှက်
တွေမှာ တောင်မှ လူက ဖမ်းယူ သွန်သင်ယဉ်ပါးအောင်လုပ်လို့ ရသေး
တာပဲ။ ငှက်သဘာဝအလျောက် သူ့မှာ လည်း စည်းကမ်းဆိုတာ ရှိသေး
တာ ပဲ။ ငှက်မဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့လိုလူတွေရဲ့ ဘဝမှာ ဘာကြောင့်
ယဉ်ကျေးအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တညီမတ်ယူလို့ မရဘဲ ရှိကြရမှာ လဲ။
ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ဒီလိုပဲ တွေးနေမိတတ်ပါသေးတယ်။

ရာသီဥတုသာယာကြည်လင်တဲ့ ကောင်းကင်ကို မြင်လိုက်ရသလိုပါ
ပဲ။ ယဉ်ကျေးခြင်း၊ သိမ်မွေ့ခြင်း ဆိုတဲ့ အပိုင်းကဏ္ဍမှာ လူတွေကြည့်ရှုခံ
စားဖို့ ဇာတ်သဘင်၊ ပြဇာတ်၊ အနုပညာတွေကလည်း အသိပညာ ပေး စွ
မ်းနိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။ လူတွေနားဆင်ဖို့ အနုပညာရှင်များက ဖန်တီး
ထားတဲ့ ဂီတသံတွေကလည်း လူ့ နှလုံးသားကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှု ပေး
ပါတယ်။ ‘ပန်းဆယ်မျိုး’ လို့ ခေါ်တဲ့ ပန်းချီ၊ ပန်းပု အစရှိတဲ့ အနုပညာ
တွေကလည်း လူမှုအသိုက်အဝန်းကို ယဉ်ကျေးမှု ဖြည့်ဆည်းပေးပါတ
ယ်။

ကလေးတွေဖတ်ဖို့ ရေးဆွဲထားတဲ့ ကာတွန်း အနုပညာတွေထဲမှာ လ
ည်း အကျိုးကျေးဇူးရှိနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးရေးတွေ အများကြီးပါဝင်

နေပါတယ်။ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ အက်ဆေး၊ ဆောင်းပါး အစရှိတဲ့ စာပေ အနုပညာနဲ့ ပြဇာတ်စာပေအနုပညာတွေထဲမှာ လူတွေအတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်လာအောင်၊ အသိတရားတွေ တိုးပွားလာအောင်၊ အမြင်မှန်ရအောင် ဆွဲဆောင်ဖန်တီးရေးသားထားတာတွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ အဲဒီလိုအနုပညာတွေပေါင်းစုံရှိနေမှ ဒီတိုင်းပြည်က ပြည်သူတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်း ဟာ မြင့်မားသထက် မြင့်မားလာမှာ ပါ။

အနုပညာတွေက တိုင်းပြည်ကြီးရဲ့ အနာဂတ် ခိုင်မြဲရှင်သန်ဖို့ အတွက် ထမ်းပိုးပေးထားတယ်ဆိုရင် မမှားပါဘူး။ ဒီလိုထမ်းပိုးပေးတဲ့ အနုပညာရှင်တွေထဲမှာ အရွယ်သုံးပါး မှန်သမျှ ပါဝင်ပါတယ်။ လူကြီး၊ လူလတ်၊ လူငယ်တွေပေါ့။ အခုလည်း အနုပညာရှင်တွေ စုပေါင်းပြီး ထုတ်ဝေကြတဲ့ စာအုပ်လေးတစ်အုပ်က "လူငယ်နိုင်ငံတော်"တဲ့ ။

စုစုပေါင်းကလောင်ရှင် (၂၀) ပါဝင်ရေးသားကြတာဆိုတော့ အကြောင်းအရာတွေ၊ ခံစားချက်တွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေ၊ အကြား၊ အသိ၊ အမြင်တွေကလည်း စုံလင်ဝေဆာနေတာကို ဖတ်လိုက်ရတယ်။

သူတို့ အားလုံးဟာ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးကို သူတို့ ဖန်တီးထားတဲ့ စာပေအနုပညာတွေနဲ့ ထမ်းပိုးပေး ထားကြတာ ဘယ်လောက်ကြည်နူး ဖွယ်ကောင်းလိုက်လဲ။ သူတို့ ရဲ့ စာပေအနုပညာတွေထဲမှာ "သင်္ဂဟတ ရား" တွေကိုလည်း တွေ့နေရတယ်လေ။ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရပါတယ်။ သူတို့ အားလုံးဟာ "အတ္တသမ္မာ နတ္တတာ" ဆိုတဲ့ တရားကိုလည်း ဆက်လက်ကျင့်သုံးပြီး စာပေအနုပညာတွေကို စိုစိုပြည်ပြည်ဝေဝေဆာဆာ ဆက်လက်ကြိုးပမ်း ဖန်တီးသွားနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ရပါတယ်။

ဆောင်းဝင်းလတ်

၁၇.၅.၂၀၁၈
